

Влашки. До послѣдня та половина на XVIII вѣкъ, Бѣлгаре и Сѣрбы не зависѣли отъ Цареградскы те Патріархы; они имали свои въ Тѣрновъ, въ Бѣлгарія. *Десять* Бѣлгарски Епархіи по Бѣлгарія, Оракія и Македонія, кои то зависѣли отъ Славянскы те Патріархы, давали още доволно обширно убѣжище и поприще задъ Дунаватъ на народна та Бѣлгарска писменность. Но и тукъ несчастна та судба лиши Бѣлгаре те и отъ това послѣдню утѣшеніе. Цареградскіатъ Патріархъ *Самуилъ*, испроси отъ слабатыъ Султанъ *Селимъ III*, да уничтожи *Тѣрновско то* Патріаршество, и Бѣлгарскы те Епархіи да ся подчинятъ подъ Цареградскѣ тѣ Патріархія, що ся случи въ 1792 год. *Тѣрновско то* Патріаршество бѣше преименовано въ Екзархія на *сичката Бѣлгарія*, и отъ онова време веке както Екзархы, така и епископы на Бѣлгарски те каѣдры раздавахъ ся изъ Цареградъ *вынаги* отъ природны грѣцы. Това бѣше рѣшителень ударъ за Бѣлгарскѣ тѣ писменность. Тука Венелинъ присоедини по между прочы те предметы, весма любопытны за секиго Бѣлгарина, и своя тѣ препискѣ съсъ Одесскы те Бѣлгаре, кои то такъ пламенно желаятъ просвѣщеніе то на свое то отечество.